

Mama legde haar hand op de zijkant van haar borst.
Waar ik vaak mijn hoofd legde. Waar ik haar hart kon horen.
Ik hoorde het nu ook door eraan te denken. Het klonk zoals
de klok van opa. Bij oude mensen hoorde je de tijd. Mama was
lang niet zo oud als opa. Ik voelde de hartslag plots in mijn keel.
Ik schudde mijn hoofd en beet op mijn lip.

Mama kamde de knopen uit mijn haar en ik dacht aan de knoop in haar lijf.
Waar kwam die knoop vandaan? Wat deed hij in haar lijf? Waarom bleef
hij groeien? Ik zat zelf in de knoop. Soms was ik bang, soms was ik boos.
Eigenlijk was ik alles door elkaar.

Ik riep dat ik nog een groene zoen wou voor ik naar school vertrok.
'Niet zo roepen! Vanavond. Maak nu voort, meisje!'
Mama keek op haar horloge en perste haar lippen op elkaar.

Ik schopte mijn schoenen weer uit, trok de rode sok uit en
wierp hem zo ver als ik kon. Hij viel door het raam in de
tuin. Voordat mama iets kon zeggen, rende ik erachteraan.
Ik trok hem los uit de rozenstruik. Nu zat er een groot gat in.

Mama stond voor het raam. Ik had het verknoeid. Ik zag het aan haar ogen.
Niet door die sok. Nee, misschien was ik de knoop in haar lichaam?
Mijn leven was gestart als een knoopje in haar buik. En ik groeide en groeide.
Om mama te genezen, moest ik weer klein worden als een knoopje.

